

kvindelige Naturel, saaledes synes ogsaa den kvindelige Kunst at udvikle sig. Med Lethed indordne sig under Kunstens Regler, med Ydmyghed og Ihærdighed kaste sig over det at lære og med anspændt Energi i kort Tid erhverve sig meget stor Dygtighed, det er vel, hvad man kunde vente, vilde falde. Kvinderne naturligt og som ogsaa synes at være, hvad der finder Sted.

Sandsynligvis er der enkelte iblandt de kvindelige Kunstnere, i hvis Øren disse Ytringer ville klinge ilde, og hvem navnlig et Ord som Ydmyghed ville forarge. Der er nemlig blandt Kunstnerinderne nogle, og det ingenlunde blandt de mindst dygtige, hvis kunstneriske Fysiognomi bærer Emancipationens Præg, jeg mener den vilde, ikke den naturlige Emancipations Præg, og som udfordrende synes at sige til en: „Maa jeg spørge, er jeg nu ikke lige saa god som et Mandfolk? Se kun paa mig, se mig kun efter i Sømmene; jeg har nøje luret d'Hrr. deres Dygtighed af og alle deres Finesser.“ Der er intet ondt i at nære denne fremherskende Tanke, at kunne hamle op med Mændene; den kan være Drivkraft i et Liv og ligge bag en Ærgerrighed lige saa godt som saa mange andre Tanker, og naar jeg fremhæver dette tilsyneladende saa mandhaftige Træk, som kan findes hos kvindelige Kunstnere, og som synes saa levende at protestere mod Begreber som Ydmyghed og Underdanighed, saa er det kun, fordi det forekommer mig indirekte netop at bekræfte, hvad der ovenfor sagdes om det kvindelige Naturel, at Trangen synes større for det til at ordne sig i givne Former end til selv at skabe nye, at de kvindelige Idealer snarere er i Lighed med kendte Skikkelser, end ud i det Blaa, og endelig, at enten man tilbøder Guderne eller raser imod dem, vidner man om, at man anser dem for Guder.

Om det er en god eller en daarlig Vej, Efterligningens Vej, det er vel tildels en Smagssag; i al Almindelighed vilde man vel ikke sige, at det er den Vej, ad hvilken de store Værdier tilføres Menneskelivet, men det man siger, „i al Almindelighed“, er tit meget overfladisk sagt. Og at ikke det muligvis er den bedste og sikreste Vej, Kvinderne kunne slaa ind paa, være ingenlunde sagt. Det koster saa lidt at tro sig et Geni, det er nemt at lade haant om alle Regler og føle sig „kaldet“ til at være Himmelstormer; det koster uendelig meget mere at holde ud i Arbejdets daglige Selvprøvelse og at haabe paa at naa mest ved at lade de smaabitte gradvise Fremskridt ved en Vejleders Haand hobe sig op, for at komme det Store nærmere. Hvis det er sandt, at Geniets Gave er som en kostelig Essens, der kun skænkes Menneskene